
Naczelna Rada Adwokacka : uchwała Prezydium NRA (uchwała z dnia 6 lipca 1972 roku)

Palestra 16/9(177), 56-58

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

humanistyczne kończy w 1931 roku. Do egzaminu dojrzałości staje bogatszy o twardą szkołę życia, która skryształizowała i ugruntowała Jego demokratyczny światopogląd. Tej swojej idei pozostał Franek Wentowski wierny aż do śmierci, kiedy pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji politycznych w szeregach Stronnictwa Demokratycznego, m.in. kierownika Zespołu w Centralnym Komitecie, przewodniczącego Sądu Partyjnego i przewodniczącego Centralnej Komisji Rewizyjnej.

Wydział Prawa UW kończy o własnych siłach, uzyskując dyplom magistra prawa 30.VI.1947 roku.

W parze z zaangażowaniem politycznym postępuje Jego działalność społeczna. Jako działacz samorządu adwokackiego, wybrany zostaje w 1964 roku na stanowisko Wiceprezesa Wyższej Komisji Dyscyplinarnej do Spraw Adwokatów i Aplikantów Adwokackich. Z ramienia Zrzeszenia Prawników Polskich jest w jego Zarządzie Głównym członkiem Komisji Ustawodawstwa Gospodarczego. Prawo gospodarcze bowiem, a w szczególności system przepisów inwestycyjnych, są Jego specjalnością, w której jest wybitnym fachowcem, nie tylko przy tym praktykiem, ale i teoretykiem, znanym szeroko z rozlicznych publikacji. Łączy praktykę adwokacką z działalnością edytorską i dydaktyczną. Jego szkoleniowych wykładów słuchają nie tylko zrzeszeni prawnicy, ale również pracownicy NIK-u, bankowości, finansów, ekonomiści oraz technicy i inżynierowie budowlani.

Urodzony społecznik, czuły na ludzką niedolę, znalazł adwokat Wentowski także drogę niesienia pomocy, bezpośrednio i natychmiast jej potrzebującym. Wszak pamiętają jeszcze Jego pracę koledzy z Polskiego Komitetu Pomocy Społecznej, którego ostatnio był członkiem Prezydium. Był radnym Dzielnicowej, a następnie Stołecznej Rady Narodowej, służył swoją pracą ogółowi.

Pamięta Go również walcząca w 1939 roku Warszawa. Bronił jej jako kapral WP. Był patriotą.

Ojczyzna oceniła Jego ofiarność i trud. Długi jest łańcuch przyznanych mu orderów i odznaczeń. Wystarczy wspomnieć, że był odznaczony Kawalerskim i Oficerskim Krzyżem Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Brązowym Medalem za Zasługi dla Obronności Kraju i ośmioma złotymi honorowymi odznakami.

Opuścił nasze szeregi człowiek o rozległych horyzontach, politycznie zaangażowany adwokat-społecznik. Spuścizna po Nim długo pozostanie w naszej pamięci.

adw. Antoni Borkowy

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwała Prezydium NRA

(uchwała z dnia 6 lipca 1972 roku)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy ze skargi adw. K. na uchwałę Rady Adwokackiej w X z dnia 30 maja 1972 r., która utrzymała w mocy uchwałę Zespołu Adwokackiego w Y z dnia 20 kwietnia 1972 r. wykluczającą wyżej wymienionego z tego Zespołu,

postanowiło:

na podstawie art. 60 u.o. u.a. skargę adw. K. pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Adw. K. został wpisany na listę adwokatów Izby X uchwałą Rady Adwokackiej z dnia 24.III.1966 r. z ograniczeniem wynikającym z przepisu art. 70 ust. 3 u.o.u.a., ponieważ zgłosił wykonywanie radcostw prawnych.

Uchwałą z dnia 2.VIII.1969 r. Rada Adwokacka uwzględniła wniosek adw. K. o zgodę na podjęcie praktyki adwokackiej w ZA. Z dniem 1.X.1969 r. adw. K. został zatrudniony w Zespole w Y.

Wniosek adw. K. o przeniesienie siedziby do X został uchwałą Rady z dnia 19.X.1971 r., utrzymaną w mocy przez Prezydium NRA, pozostawiony bez uwzględnienia.

W styczniu 1972 r. adw. K. zgłosił ponownie wniosek o przeniesienie siedziby do X (wniosek ten nie został dotychczas rozstrzygnięty).

Prawomocnym orzeczeniem Obw. Kom. Lek. adw. K. został uznany za inwalidę III grupy i obecnie pobiera rentę.

Uchwałą zebrania członków ZA w Y z dnia 20.IV.1972 r. adw. K. został wykluczony z tego Zespołu na tej podstawie, że rażąco naruszał obowiązki członka Zespołu przez nie usprawiedliwioną nieobecność w Zespole od stycznia 1972 r., nieprzestrzeganie przepisów finansowych, prowadzenie spraw na kredyt i nieściągnięcie należności od klientów, wreszcie przez niewłaściwy stosunek do kolegów z Zespołu.

Rada Adwokacka w dniu 30.V.1972 r., rozpatrując sprawę na skutek odwołania adw. K., uznała słuszność stanowiska Zespołu i uchwałą tego Zespołu z dnia 20.IV.1972 r. utrzymała w mocy.

We wniesionej w trybie nadzoru skardze adw. K. wywodzi, że wykluczenie go „z zespołu za nieudzielanie się przez okres 5 miesięcy w pracy zespołu bez usprawiedliwienia — jest bezzasadne”, oraz podaje, że jest inwalidą, otrzymuje już rentę i chciałby nadal wykonywać zawód w ograniczonym zakresie, ale w X, gdzie zamieszkuje.

Prezydium NRA zważyło, co następuje:

Jest rzeczą najzupełniej oczywistą, że w zespole adwokackim musi istnieć dyscyplina zawodowa, polegająca na przestrzeganiu godzin przyjęć klientów i periodycznym kontakcie z kierownikiem zespołu. Nie usprawiedliwiony brak kontaktu z zespołem członka zespołu przez okres blisko czterech miesięcy już sam przez się stanowi dostateczną podstawę do uznania, że taki członek zespołu dopuścił się rażącego zaniedbania i naruszenia obowiązków związanych z należeniem do zespołu. Gdy w rozważanym wypadku weźmie się nadto pod uwagę, że adw. K. systematycznie naruszał przepisy finansowe obowiązujące w Zespole, przyjmował prowadzenie spraw bez opłat, a następnie nie dbał o ściągnięcie tych opłat dla Zespołu, wreszcie wywoływał konflikty z pozostałymi członkami Zespołu — to najzupełniej zasadne było skorzystanie przez Zespół z normy § 19 ust. 1 rozp. o zespołach adwokackich.

Nie może usprawiedliwiać adw. K. wyrażona przez niego chęć wykonywania zawodu w tak ograniczonym zakresie, by osiągnąć z prowadzenia przez niego spraw wynagrodzenie nie przekraczało 750 zł miesięcznie. Wykonywanie bowiem zawodu w ograniczonym zakresie nie może naruszać podstawowych obowiązków członka zespołu, do których przede wszystkim należy periodyczne i z góry w czasie ustalone przebywanie w zespole dla kontaktu z klientami i kierownikiem zespołu oraz ścisłe przestrzeganie przepisów finansowych.

Twierdzenie odwołania, że w Zespole nie ma żadnych dyżurów, bo „wszyscy adwokaci pracują w Zespole od godz. 8 do 15”, zawiera tak oczywistą sprzeczność, że zbędne się staje wykazanie jego błędności. Zawarty w odwołaniu wniosek o przeniesienie siedziby adw. K. do zespołu w X nie może być rozstrzygnięty ze względów formalnych, decyzja bowiem w tym względzie należy w pierwszej instancji do rady adwokackiej.

Skarga w trybie nadzoru, jaką jest skarga złożona przez adw. K. w niniejszej sprawie, może być uwzględniona tylko na podstawie art. 60 u. o. u. a., a zatem tylko w sytuacji, gdyby zachodziło naruszenie prawa lub interesu społecznego. W świetle danych sprawy wykluczenie adw. K. z Zespołu znajduje podstawę prawną w przepisie § 19 ust. 1 rozp. o zespołach, w interesie społecznym zaś niewątpliwie nie leży pozostawanie w zespole niezdiscyplinowanego i zaniedbującego swe obowiązki adwokata.

Z tych względów postanowiono jak w sentencji.

ORZECNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

UCHWAŁA Z DNIA 13 PAŹDZIERNIKA 1971 R.

(III CZP 62/71) *

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Zakładów Mechanicznych „Ł.” w G. przeciwko Jerzemu K. o opróżnienie lokalu i czynsz, po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym zagadnienia prawnego przekazanego przez Sąd Wojewódzki w Katowicach postanowieniem z dnia 8 czerwca 1971 r. do rozstrzygnięcia w trybie art. 391 k.p.c.:

„1) Czy rewizja wniesiona przez adwokata od wyroku orzekającego opróżnienie lokalu mieszkalnego i zasądzającego czynsz podlega odrzuceniu w zakresie opróżnienia lokalu, jeżeli nie została opłacona wpisem stałym, a w razie odpowiedzi twierdzącej —

2) w jakim terminie powinien być uiszczony wpis stały od rewizji po oddaleniu wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych?”.

udzielił następującej odpowiedzi:

Do pism procesowych (jak np. pozew, rewizja) wnoszonych przez adwokata, a obejmujących roszczenia, z których jedne podlegają opłacie wpisu stałego, a inne — opłacie wpisu stosunkowego, przepis art. 17 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 24, poz. 110 z późn. zm.) nie ma zastosowania.

Art. 17 ustawy, o którym mowa w uchwale SN, przewiduje, że pisma wnoszone przez adwokata, a nie opłacone wpisem w wysokości stałej, zwraca się adwokatowi bez wezwania do uiszczenia opłaty. Również środki zaskarżenia wnoszone przez adwokata, a nie opłacone wpisem w wysokości stałej, podlegają odrzuceniu bez wezwania do uiszczenia tej opłaty.

Redakcja

* Przedruk z OSNCP nr 6/72, poz. 100.